

„Emotívny príbeh o vzťahu dvoch sestier a o tom,
aké ťažké je čeliť pravde.“ *Today*

KEĎ SME VERILI NA MORSKÉ PANNY



BARBARA O'NEALOVÁ

AKTUELL

Barbara O'Nealová
Keď sme verili na morské panny

**KEŽ S ME
VERILI
NA MORSKÉ
PANNY**

BARBARA O'NEALOVÁ

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Barbara O'Nealová: Keď sme verili na morské panny

Z anglického originálu When We Believed in Mermaids,
ktorý vydalo vydavateľstvo Lake Union Publishing, Seattle, USA.

Copyright © 2019 by Barbara Samuel

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghaniová 2022

Cover design © PEPE nymi

Redakčne upravila: Tatiana Žáryová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o. , Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-41-8

*Venujem Nealovi, ktorý je ústredným bodom,
nehľadiac na búrku.*

Prvá kapitola

Kit

Moja sestra bola mŕtva už takmer pätnásť rokov, keď som ju zbadala v televíznych správach.

Pracovala som v ten deň na urgente už šesť hodín, triedila som mladých z plážovej párty, kde prepukla bitka. Mali sme dve strelné rany, jeden úder do obličky, zlomenú sánku, zlomené zápästie, mnohopočetné zranenia tváří.

A pritom to boli len dievčatá.

Kým sme ich roztriedili, upokojila som a pozašivala tých šťastnejších. Tí menej šťastní museli ísť na ošetrovanie do nemocnice. Počas prestávky som vytiahla z chladničky Mountain Dew, z ktorého som čerpala dostatok cukru a kofeínu.

V televízore na stene práve vysielali správy o nejakej katastrofe. Neprítomne som naň pozerala a pila sladkú tekutinu. Je noc, v diaľke horia plamene. Ľudia bežia a kričia, moderátor so strapatými vlasmi a v koženej bunde oznamuje správy vážnym tónom.

A rovno za jeho plecom je moja sestra.

Josie.

Chvíľu sa pozerá rovno do kamery. Dosť dlhú na to, aby som s istotou vedela, že je to ona. Má rovné svetlé vlasy, teraz však zastrihnuté dorovna po pleciah. Vidím jej známe tmavé oči a výrazné lícne kosti, pery pripomínajúce Angelinu Jolieovú. Každý sa nadchýnal jej krásou, akousi kombináciou tmy a svetla, ostrý črt a zároveň jemnosti. Je dokonalá zmes našich rodičov.

Josie.

Mám pocit, akoby sa z obrazovky pozerala rovno na mňa.

A potom je preč, ale katastrofa pokračuje. S otvorenými ústami civiem na prázdne miesto, kde pred chvíľou stála. Mountain Dew držím pred sebou, ako keby som ponúkala prípitok.

Na teba, Josie, moja sestra.

Potom sa strasiem. Deje sa to často. Každý, kto prišiel o milovanú osobu, to zakúsil – hlava v dave na rušnej ulici, osoba v potravínach, ktorá sa pohybuje ako ona. Ponáhľate sa k nej s úľavou, že je stále nažive...

No potom sa obráti a nie je to ona. Ani oči, ani pery.

Nie je to Josie.

Prvý rok sa mi to dialo neustále, lebo telo sa nikdy nenašlo. Za daných okolností to ani nebolo možné. Nebolo možné, že by prežila. Určite nie hroznú autonehodu, ani skok z mosta, hoci sa tým často vyhrážala.

Nie, Josie zmizla v Európe vo vlaku, ktorý vyhodili do povetria teroristi. Bola navždy preč.

Preto sú pohreby. Zúfalo potrebujeme vidieť pravdu, vidieť tvár milovaného, hoci je už mŕtvy. Inak tomu ťažko uveríme.

Priložím si nápoj k perám a poriadne si odpijem. Spomínam na to, čo sme pre seba znamenali, a hovorím si, že to znova bola iba moja fantázia.



Na úsvite odchádzam z nemocnice unavená a zničená. Ak si chcem trochu pospať pred ďalšou zmenou, musím zabudnúť na tú hroznú noc.

Zastanem pred svojím domom v Santa Cruz v takmer nezastavanej oblasti. Vezmem si plavky, dám kocúrovi polovicu konzervy a pohladkám ho. Zapradie na znak vďaky a ja mu jemne prejdem rukou po chvoste. „Neocikaj nič dôležité, dobre?“

Hobo zažmurká.

Naložím si veci do džípu a veziem sa na juh. Neuvedomujem si, že mierim k zátok, až kým sa tam neocitnem. Zaparkujem pri ceste a pozriem sa na vodu. Je tam niekoľko ľudí, takto skoro ráno

ich nebyva veľa. Voda je studená, začiatkom marca má asi jedenásť stupňov, ale na horizonte sa tvoria vlny. Dokonalé.

Cestička sa začína tam, kde kedysi stála reštaurácia, a vinie sa strmým svahom cikcakovito smerom dolu, kúsok od útesu, kde kedysi boli schody. Toto je náš súkromný prístup do izolovanej, skrytej zátoky. Povrch nie je pevný, všetci miestni tvrdia, že je strasidelný. No ja sa nebojím, ja duchov poznám.

Asi v polovici cesty sa zastavím a pozriem sa na miesto, kde stával náš dom a reštaurácia so známou terasou, s najkrajším výhľadom na svete. No namiesto oboch sú len hnijúce dosky a odpad. Väčšinu spláchli búrky v priebehu rokov, zvyšok od morskej vody a povetria očernel.

No v mojej predstavivosti tie budovy stále stoja v celej svojej kráse, doslova raj na zemi s krásnou terasou a nad ňou náš malý dom. Potom ako prišiel Dylan, Josie a ja sme mali spoločnú izbu, ale ani jednej z nás to neprekážalo. Vidím nás všetkých, keď sme ešte boli šťastní – mojich rodičov šialene zaľúbených, moju sestru plnú energie, Dylana s vlasmi stiahnutými dozadu koženou šnúrkou, ktorý nás ženie dolu schodmi, aby sme si na pláži založili oheň a zaspievali pri ňom. Rád spieval, mal dobrý hlas. Vždy sme si mysleli, že by mohol byť rocková hviezda. On však povedal, že netuží po ničom okrem Edenu, nás a našej zátoky.

Vidím aj seba, sedemročnú, vlasatú, poskakujem pláži a nebo nado mnou je modré a biele.

Akoby to bolo pred miliónom rokov.

Naša rodinná reštaurácia sa volala Eden, bola exkluzívna a slobodomyselná, často tam zašli rôzne hipisácke filmové hviezdy a ich drogoví díleri. Aj naši rodičia boli súčasťou toho sveta – hviezdy vo svojej oblasti. Môj otec bol žoviálny šéfkuchár, vždy sa srdečne smial a mal rôzne prehnané zvyky. Moja mama v jeho náručí bola ako šarmantná koketa.

Josie a ja sme behali okolo ako šteniatka, spávali sme na pláži v zátoke, keď sme boli unavené. Tmolili sme sa im pod nohami a oni si nás nevšimli. Moja mama bola skutočná krásavica, ktorá tam raz prišla na večeru s iným mužom a hneď sa zaľúbila do otca, teda aspoň tak hovorili. No keby ste ho poznali, povedali by ste, že je to možné. Môj otec bol silná osobnosť, šarmantný šéfkuchár

z Talianska, hoci dnes ľudia hovoria len kuchár. Alebo majiteľ reštaurácie, čo aj naozaj bol. Moja mama ho veľmi ľúbila, viac ako ľúbila nás. On k nej horel vášňou, skôr sexuálnou a majetníckou, ale či to bola láska, to neviem.

Viem však, že je ťažké byť dieťaťom rodičov, ktorí sú sebou navzájom posadnutí.

Josie však žila podobne teatrálnu ako otec. Bola rovnako silná osobnosť ako on a krásu zdedila po mame. V Josie sa však táto kombinácia stala niečím mimoriadnym. Jedinečným. Neviem zrátať, koľkokrát si ju ľudia fotografovali, kreslili, muži aj ženy, ako často sa do nej zaľúbili. Vždy som si myslela, že z nej bude filmová hviezda.

No namiesto toho jej život upadal podobne ako život mojich rodičov, až prišiel katastrofický koniec.

Zátoka je stále tu, pravdaže, hoci schody nie. Obula som si neoprénové topánky a vlasy zaplietla do hrubého vrkoča. Na horizonte svieti oranžové svetlo a ja pádlujem okolo skál. Okrem mňa sú tu iba traja surfigisti. Pred niekoľkými týždňami tu došlo k nepeknému útoku žraloka, takže sa preriedili, hoci vlny sú parádne.

Naozaj sú parádne. Majú takmer tri metre a navrchu sa nádherne krútia. Pádlujem k nim a čakám, kým som na rade, potom zachytím hrebeň vlny, dostanem sa naň a veziem sa. Pre túto chvíľu žijem, v tejto chvíli nič iné nemám v hlave. Nič. Som len ja a voda a nebo, šum príboja. Môj dych. Hrana dosky kĺžuca sa po vodnej hladine, chlad na členkoch dokonca aj cez vysoké neoprénové topánky. Ladový chlad. Dokonalá vyváženosť, chvenie, pleskot vlasov na líci.

Asi hodinu alebo aj viac som na vlnách priam stratená. Nebo, more, svitanie. Roztápam sa. Niet mňa, niet môjho tela, niet času, ani histórie. Iba doska, nohy, vzduch a voda a akoby zastal čas...

Lenže v skutočnosti to tak nie je.

Zrazu ma prevalí taká veľká vlna, až sa ocitnem pod vodou. Je to ako v práčke, nápor ma udiera do hlavy, tela, udiera aj do dosky, ktorá je príliš blízko, táto nebezpečná sila mi môže roztrieštiť hlavu.

Zmeraviem, zadržím dych a nechám vodu, nech ma unáša. Keby ste sa vzpierali, zničí vás to. Zabije. Jediný spôsob, ako prežiť, je nechať to tak. Svet sa krúti hore-dolu dlhé, nekonečné chvíle.

Tentoraz sa isto utopím. Doska ma udrie do členka, voda ma nesie iným smerom. Okolo ramien aj krku mám ovinuté morské riasy...

Vtom predou mnou vypláva tvár Josie. Taká, aká bola pred päťnástimi rokmi. Taká, ako vyzerala večer na televíznej obrazovke.

Je živá.

Neviem ako. Viem len, že je to pravda.

Oceán ma vyplúje na povrch a ja vtiahnem do prázdnych pľúc kyslík. Kým doplávam do zátoky, som vyčerpaná, takže sa zvalím bruchom do piesku a odpočívam. Okolo seba počujem hlasy zo svojho detstva. Ja, Josie a Dylan. Náš pes Cinder, zmes čierneho retrievera, poskakuje okolo nás, je mokrý a smrdí, ale je šťastný. Vo vzduchu sa vznáša dym z reštaurácie a pokoj. Počujem tichú hudbu, do ktorej znie dávno zabudnutý smiech.



Jedna z mojich prvých spomienok na rodičov je vášnivé objatie. Nemala som viac ako tri alebo štyri roky. Neviem presne, kde to bolo, ale spomínam si, že mama bola pritisnutá k stene, blúzku rozopnutú a otec mal dlane na jej prsiach. Videla som jej pokožku. Vášnivo sa bozkávali, vyzerali ako zvery. Fascinovane som ich sledovala sekundu, dve, tri, až kým mama hrdelne nezastonala a ja som nevykríkla: „Prestaňte!“

Tú spomienku mám stále v hlave, keď sedím asi o hodinu v záhrade a vlasy mám vlhké zo sprchy. Popíjam sladkú horúcu kávu a pozerám do iPadu. Hobo sedí na stole vedľa mňa, žlté oči mu svietia a krúti chvostom. Má už sedem rokov. Našla som ho, keď mal asi päť alebo šesť mesiacov, bol hladný, dobitý, ležal takmer mŕtvy na mojich schodoch. Teraz ide von iba so mnou a nikdy nevynechá jedlo. Neprítomne ho pohladkám po chrbte a on pozerá na kríky pri plote. Srsť má dlhú a lesklú, celú čiernu. Je to môj jediný spoločník.

Tá katastrofa v správach bol vlastne požiar v nočnom klube v Aucklande. Zahynuli desiatky ľudí, niektorí pod padajúcim stropom, iných udupali. Žiadne iné podrobnosti nie sú. Mám pocit, akoby sa na mňa rútil vlak, klikám na obrázky a hľadám ten záber, čo som videla včera večer. Nemám šťastie.

Zveziem sa na stoličku a odpijem si kávy. Pomedzi eukalyptové stromy vidno svetlá Santa Cruz a vytvárajú rôzne vzory na bielych stenách.

Nebola to Josie, snažím sa myslieť racionálne.

Dotknem sa klávesnice, aby som napísala ďalšie slovo na vyhľadávanie – no potom prestanem. Celé mesiace potom, ako zomrela, som prečesávala internet a hľadala nejakú stopu, či to nešťastie vo vlaku mohla prežiť. No výbuch bol taký silný, že nemohli identifikovať všetky zvyšky, čo sa deje často. Ostatné sú iba špekulácie. Vaša blízka osoba tam bola, ale nič sa nenašlo. Všetko však nasvedčuje, že zahynula.

Po roku som sa trochu upokojila a prestala ju hľadať. No zakaždým, keď sa mi zdalo, že som ju zazrela v dave, pocítila som hrču v hrdle. Po dvoch rokoch som odišla zo San Francisca a vrátila sa domov do Santa Cruz, kde som začala robiť na urgente a kúpila som si dom neďaleko pláže, aby som mohla dozrieť na mamu a vybudovať si pokojný, obyčajný život. Chcela som iba jedno: pokoj, mier, predvídateľnosť. Moje detstvo bolo dosť dramatické a to mi stačilo na celý život.

Zaškvírka mi v žalúdku. „No tak, Hobo, pod“, prihovorím sa kocúrovi, „dáme si raňajky.“

Dom je malý, dvojizbový, v španielskom štýle, v oblasti, kde by ste nechceli byť vonku v noci, ale je môj. Na pláž sa pešo dostanem za sedem minút. Staré prístroje a skrinky som nahradila novými a opravila dlažbu. Práve myslím na to, že by som si na raňajky urobila lievance, keď mi na pulte zabzučí mobil.

„Ahoj, mama,“ poviem a otvorím chladničku. Hm, nemám vajíčka. „Čo sa deje?“

„Kit,“ povie. Nastane pauza, musím zdvihnúť hlavu. „Videla si v správach ten požiar v nočnom klube na Novom Zélande?“

Zovrie mi žalúdok, až sa prehnem. „Čo je s ním?“

„Viem, že je to hlúpe, ale prisahám, že som na jednom zábere videla tvoju sestru.“

Držím mobil pri uchu a pozerám cez kuchynské okno na kývajúce sa listy eukalyptu, na kvety, ktoré som zasadila popri plote. Je to moja oáza.

Keby to bol niekto iný, nie moja mama, zamietla by som to, utiekla, neotvorila tieto konkrétne dvere. Ale povedala to ona. Je prítomná, skutočná a smutná. Nadýchnem sa a poviem: „Aj ja som to videla.“

„Naozaj by mohla byť nažive?“

„Asi to nie je ona, mama. Nedržme sa planej nádeje, dobre?“
V žalúdku mi zaškvíka. „Nemáš niečo na jedenie? Do štvrtrej som bola v práci a doma nič nemám.“

„Je to čudné,“ prehodí mama.

„Ha. Ak mi urobíš vajička, prídem a porozprávame sa o tej osobe.“

„Ale o druhej musím byť v práci, tak rýchlo.“

„Ešte nie je ani jedenásť.“

„Hm.“

„Nebudem si robiť mejkap,“ poviem, lebo to si vždy všimne. Dokonca aj teraz.

„Je mi to jedno,“ povie, ale viem, že to tak nie je.



K mame je blízko aj pešo, preto som si kúpila dom práve tu. Idem však autom, aby som sa neznervózňovala. Pred niekoľkými rokmi som jej kúpila byt v bytovke. Je trochu starý, izby sú malé, ale má pekný výhľad na Pacifik z okien na obývačke. Šum mora ju upokojuje. To máme spoločné, ten hlad po oceáne. Nič iné nás nespája.

Vyjdem po schodoch do jej bytu na druhom poschodí a automaticky sa pozriem na vlny, aké sú podmienky. Nevidím nijakých surfov, ale pri mierne zvlnenej vode sa na brehu hrá veľa detí a rodín.

Mama vyšla na balkón plný rastlín, keď videla moje auto. Má na sebe naškrobené bavlnené kapri nohavice, žlté, a bielo-žltý páskovaný top. Vlasy má stále husté a zdravé, svetlé, občas niekde sivý prameň, vyčesáva si ich vysoko ako mladá dáma. Vyzerá dobre, hoci jej tvár prezrádza, že prežila aj ťažké roky a že miluje slnko. To je jedno. Je štíhla a má dlhé nohy, ale je zlomená a oči jej už nežiaria ako klenoty. Má šesťdesiattri rokov, ale v dobrom svetle na balkóne vyzerá na štyridsať.

„Vyzeráš unavene,“ povie mi a kývne mi, aby som šla dnu.

Miestnosť je plná rôznych rastlín. Jej špecialitou sú orchidey. Ona jediná sa o ne vie starať tak, aby znova a znova kvitli. Dajte jej chvíľu a mama vám vymenuje všetky odrody – *Cattleya*, *Phalaenopsis*, jej obľúbená, ale aj jemná a krásna *Laelia*. Poznajú všetky ich latinské názvy.

„Mám za sebou dlhú noc.“ Zacítim kávu a mierim ku kanvici. Na-
lejem si do hrnčeka, čo ma tu vždy čaká, veľký zelený s nápisom
HAVAJ. Na pulte už čakajú vajíčka a pokrájaná paprika.

„Sadni si,“ povie mama rázne a opáše si zásteru. „Omeleta bude
v poriadku?“

„Viac ako v poriadku. Ďakujem.“

„Otvor môj notebook,“ povie a hodí do panvice kúsok masla.
„Stiahla som ten záber.“

Poslúchnem a pozriem si presne to, čo som videla včera večer.
Chaos, krik, hluk. Moderátor vo veste. Za jeho plecom tvár, ktorá
sa pozerá rovno do kamery celé tri sekundy. Pozriem si to, potom
záber pretočím, znova si ho pozriem a rátam. Tri sekundy. Ak za-
stavím záznam na jej tvári, bude to neomylné.

„Nikto sa na ňu nemôže tak podobať,“ prehodí mama a nazrie
mi cez plece. „A má aj rovnakú jazvu.“

Zatvorím oči, ako keby som sa chcela zbaviť tohto problému.
Keď ich znova otvorím, sestra je tam, zastavená v čase, a tá jazva
jej smeruje od línie vlasov cez obočie až na sluchu. Bol zázrak, že
vtedy neprišla o oko.

„Nie, máš pravdu,“ poviem.

„Musíš ju ísť pohľadať, Kit.“

„To je hlúpe,“ poviem, hoci si myslím to isté. „Ako by som to do-
kázala? V Aucklande žijú milióny ľudí.“

„Ty ju nájdeš. Poznáš ju.“

„Aj ty ju poznáš.“

Mama pokrúti hlavou a vystrie chrbát. „Vieš, že ja necestujem.“

Zamračím sa. „Si rozumná už pätnásť rokov, mama. Zvládneš to.“

„Nie, nemôžem. Musíš ísť ty.“

„Ja nemôžem odísť na Nový Zéland. Mám prácu a nemôžem ich
nechať v štichu.“ Odhrniem si vlasy z tváre. „A čo by bolo s Hobom?“
Srdce mi zastane. V práci by som si to vedela vybaviť, lebo som ne-
mala dovolenku už tri roky. Ale čo by si bezo mňa počal môj kocúr?

„Budem bývať u teba.“

Pozriem na ňu. „Stále, alebo ho pôjdeš len ráno a večer nakrmiť?“

„Presťahujem sa tam.“ Už na stole krája omeletu, pekne naplne-
nú paprikou. „Pod' ješť.“

Vstanem. „Ale on by sa asi celý čas skrýval.“

„To je v poriadku. Vedel by, že nie je sám. Možno o deň o dva by so mnou aj spával.“

Cítim papriku aj cibuľu a vrhnem sa na omeletu ako šestnásť-ročný tínedžer. V myslí sa mi mihajú rôzne predstavy. Josie sa nado mňa nakláňa, či som už hore, jej dlhé vlasy ma štekli na krku. Robila to, keď sme boli malé. Počujem jej veselý smiech, keď hodila Cinderovi palicu, aby ju priniesol. Srdce ma bolí pri tých spomienkach, túžbe aj hneve. Musím odložiť vidličku a poriadne sa nadýchnuť.

Mama si rýchlo sadne. Spomeniem si na jej hlas, keď mi povedala, že Josie je mŕtva. Vidím, že sa jej trochu trasie ruka. Aby to zakryla, vezme do ruky hrnček. „Bola si surfovať?“

Prikývnem. Obe vieme, ako to chodí, kde hľadám pokoj. Ako s tým všetkým dokážem žiť?

„Áno, bolo to super.“

Sedí na druhej stoličke pri stole a hľadá na oceán. Na vážne ústa jej dopadá svetlo. Zrazu si spomeniem, ako sa smiala s otcom, aké mala výrazné červené pery, ako spolu krúžili a tancovali po patiu v Edene. Vážna Suzanne je oveľa lepšia bytosť ako Suzanne pripitá, ale niekedy mi tie časy chýbajú.

„Pôjdem,“ poviem s nádejou, že v nej znova na chvíľu zazriem tú mladú ženu.

Na chvíľu jej zažiaria oči. Načiahne sa ku mne a chytí ma za ruku. Úprimne mi ju stisne.

„Sľubuješ, že sa nastahuješ do môjho domu?“ opýtam sa.

Voľnou rukou sa prekríži a potom ju zdvihne. „Prisahám.“

„Dobre. Tak pôjdem, keď tu všetko zariadim.“ Cítim očakávanie aj strach. „Dokelu, čo ak je naozaj stále nažive?“

„Potom ju budem musieť zabiť,“ povie mama.

Druhá kapitola

Mari

Nahmatám si šatku na očiach a pýtam sa: „Kam ma vedieš?“

Manžel mi plesne po ruke. „Nechaj si to tak.“

„Vezieme sa už celú večnosť.“

„Je to dobrodružstvo.“

„Budeme mať nejaký zvrátený sex, keď tam prídeme?“

„Nemyslel som na to, ale teraz, keď to spomínaš...“ Prejde mi po ruke a siahne až na prsia, ale ja ho odtisnem. „Celkom sa mi pozdáva predstava, že budeš nahá so šatkou na očiach niekde vonku.“

„Vonku? V Aucklande? Uf, nie.“

Snažím sa domyslieť si, kam mierime. Zišli sme pred niekoľkými minútami z diaľnice, ale ešte mi nič nenapovedá, kde sme. Pomohla by mi vzdialenosť, keby sme nebývali až v Devonporte, čo je veľmi ďaleko od ostatných miest. Zdvihnem hlavu, aby som vdýchla vzduch, ale zacítim chlieb. „Bude tu pekáreň!“

Simon sa zachichoce. „To trochu zužuje možnosti.“

Chvíľu sa vezieme mlčky. Pokrčím pohár od kávy a spomeniem si na svoju dcéru Sarah. Po raňajkách vyhlásila, že nejde do školy. Divé tmavé vlasy jej poletovali na všetky strany. Nepovedala prečo, len to, že školu nenávidí, že je to tam hrozné, že sa chce učiť doma (čudné a prudérne) ako Nadine, jej kamarátka zo susedstva. Dost veľká scéna na sedemročné dievča, ktoré bolo kedysi hviezdou triedy. „Čo myslíš, čo sa deje so Sarah?“

„Je to len výstrelok, ale aj tak by sme asi mali zájsť do školy a opýtať sa, čo sa deje.“

„Súhlasím.“ Hoci jej starší brat slúbil, že na ňu dá pozor, ani tak nechcela ísť. Leo má deväť rokov a je presným obrazom svojho otca. Je po ňom športovo založený, má lesklé tmavé vlasy, oči modré ako oceán a štíhlu postavu. Od šiestich mesiacov pláva ako rybička. A otca má rád. Nemáva zlú náladu a netrpí nedostatkom sebavedomia ako Sarah a ja.

Neviem si predstaviť život plný pokoja a slnka, keď na nich dvoch myslím. „Podobá sa na svoju mamu. Žiaľ.“

„Počúvala si ako dieťa hrozivé proroctvá?“

Zasmejem sa. „To je slabo povedané.“ Potľapkám ho po ruke, lebo aj so šatkou cez oči viem, kde ju má. „Nieкто by povedal, že sa ich stále držím.“

„Nie. Si dokonalá.“ Stisne mi ruku a ostro odbočí, asi na nejakú príjazdovú cestu. Auto sa ešte chvíľu šplhá nahor a potom zastane.

„Už si môžeš dať dolu tú šatku,“ povie Simon.

„Chvalabohu.“ Strhnem si ju, potrasiem vlasmi a uhladím si ich dlaňou.

Výhľad mi veľa nehovorí. Nachádzame sa v akomsi tuneli medzi stromovými papradami a viničom. Na chodníku leží veľa opadnutých plodov fejšoy. „Dopekla, kde sme?“

Simon zdvihne tmavé obočie a uškrnie sa. „Si pripravená?“

Srdce mi prudko bije. „Áno.“

Pohne sa autom ešte dopredu a nahor, nahor. Cesta je zanedbaná, zarastená. Vezieme sa ešte asi minútu alebo dve, potom sa zrazu vynoríme z porastu na kruhovitú príjazdovú cestu pred elegantným domom z tridsiatych rokov minulého storočia. Stojí tu len on na pozadí modrého neba.

Nedostáva sa mi vzduchu. Keď Simon zastaví auto, vystúpim s otvorenými ústami.

Zafírový dom.

Je to poschodové sídlo v štýle art deco s výhľadom na prístav a reťazec ostrovov v diaľke. Obrátim sa a dolu pod nami je mesto, leskne sa v jasnom dopoludňajšom slnku. Vidieť odtiaľto tri zo siedmich blízkyh sopiek. Keď sa znova obrátim, aby som sa pozrela na dom, stisne mi hrud'. Je ako zakliaty, čiastočne kvôli tragickej

udalosti, čo sa tu odohrala, ale aj preto, že stojí na kopci, elegantný a osamelý. Nedotknuteľný ako Veronica Parkerová, zavraždená filmová hviezda, ktorá si tento dom dala postaviť v tridsiatych rokoch.

„Pozrieme si vnútro?“

Simon podrží kľúče.

Vezmem ich a objímam ho okolo krku. „Si ten najúžasnejší muž na svete!“

Položí mi ruku na zadok. „Viem.“ Chytí ma za ruku a prepletie si so mnou prsty. „Poďme sa pozrieť.“

„Myslíš to vážne?“

Zastane pred dvermi. „Je tvoj.“

Krv mi stuhne v žilách. „Čo to hovoríš?“

Zakloní hlavu, aby dovidel na strechu. „Kúpil som ho.“ Skloní hlavu. „Tebe.“

Oči má ako Tichý oceán počas búrky, sivé a hlboké. V tejto chvíli mu natešene svietia, že ma prekvapil. Spomeniem si na verše Shakespeara, ktoré mi utkveli v hlave z niektorej hodiny na strednej škole: „*Never, že hviezdy žičia nám, že slnko bude zajtra hriať. Never, že pravda nie je klam, len tomu ver, že mám Ťa rád.*“

Opriem sa mu o hrud' čelom a objímam ho okolo drieku. „Bože, Simon.“

„No tak,“ pohladká ma po vlasoch. „Všetko bude v poriadku.“

Vonia avivážou a našou posteľou aj trochu jesenným listím. Telo má silné a široké, ako bašta proti celému svetu. „Ďakujem.“

„Je tu jeden zádrhel.“

Zakloním sa, aby som naňho videla. „Áno?“

„Helen, Veronicina sestra, mala dva psy. Jej podmienka bola, že sa predajú spolu domom a nejaká organizácia bude na ne dozerat.“

Zasmejem sa. „Koľká láska. Aké sú to psy?“

„Neviem, jeden je veľký, jeden malý, tak povedal agent.“

Psy nepredstavujú problém. Obaja ich máme radi a náš zlatý retriever bude mať spoločnosť.

Simon ma štychne. „No tak, poďme dnu.“

Srdce mi búcha, keď otvorím dvere.

Otvárajú sa do poschodového foyeru so vzdušnou galériou. Za jasného dňa sem krásne preniká slnko. Miestnosti sú rozložené kruhovito a dvere otvorené, takže vidno aj okná a výhľady z nich.